

vægelse, naar det kommer til Kendskab om, at saadanne Forbrydelser ere begaaede. Der behøves derfor ingen Klage i dette Tilfælde. Det havde været det offentliges Pligt i sin Tid, da Vilhelm Lassen som vistnok den første fremdrog denne Forseelse af Dr. Sylow, at skride ind. Naar det ikke skete, havde det sin Grund. Den Gang regerede Højre, og Højre indtog en anden Stilling end den, Venstre i alt Fald burde indtage og ogsaa i mange Aar indtog. Jeg kan ikke tro paa, at Venstre nu ogsaa paa det Omraade vil træde i Højres Forspor og undlade at optræde overfor en Embedsmand, som har gjort sig skyldig i en saa grov Forseelse som omtalt. Den Undskyldning, at der ikke er klaget, kan jeg derfor ikke tillægge nogen som helst Betydning, den har ikke noget paa sig.

Saa paaberaaber den højtærede Minister sig ogsaa Hensynet til Manden selv. Det er det mærkeligste Argument, jeg endnu har hørt. Er det Hensynet til, at Mandens Navn nu ikke paa ny skal drages frem af Glømselen, at hans Navn ikke skal vandre rundt i Landets Blade? Hans Navn har jo været rundt i alle Blade, det har været paa næsten alles Læber i Anledning af den fremkomne Oplysning, saa Hensynet til, at man ikke skal rippe op i den gamle Skade, kan ikke have nogen Betydning. Saa vidt jeg erindrer, blev Manden ikke dømt, og han kunde altsaa ikke for sit Vedkommende have noget imod, at Sagen blev fremdragen. Plejer man ellers at tage det Hensyn overfor Folk, der have været under Rettens Behandling? Jeg ved ikke af, at man ellers er saa hensynsfuld, og hvorfor man saa netop har været det i dette Tilfælde, forstaar jeg ikke. Tog man saadanne Hensyn overfor Dr. Muus? Nej, der kom man med en meget lang Redegørelse, hvor man i de mindste Detailler skildrede, hvad Manden efter Ministerens Mening havde gjort. Der var ikke noget Hensyn at tage. Eller har man i andre Tilfælde taget saadanne Hensyn? Jeg kunde i saa Fald ønske at faa nærmere Oplysning om, hvad det er for Tilfælde. Men overfor den Forbrydelse, som Birkedommer Sylow her efter sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste har gjort sig skyldig i, skrider man ikke ind. Paatalemyndigheden sidder sin Pligt overhørig, den foretager sig intet. Det, mener jeg, er ulovligt. Jeg mener, at Paatalemyndigheden ligefrem forbyrder sig imod Straffeloven ved at undlade at paatale denne Forbrydelse. Straffelovens

§ 131 siger: „Naar en Embedsmand, som ifølge sit Embede skal virke til Straffemagtens Haandhævelse, med Forsæt undlader at forfølge en strafbar Handling eller foretager eller efterlader noget for at bevirke enten Frifindelse eller en mindre Strafs Idømmelse eller for at forskaane nogen for at udstaa den ham paalagte Straf, straffes han, for saa vidt Gerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf, med simpelt Fængsel, Embedsfortabelse eller under formildende Omstændigheder med Bøder“. Dette er ganske klart. Denne Paragraf paalægger Paatalemyndigheden at skride ind. Paatalemyndigheden har ikke gjort det, hverken før eller nu. Jeg mener, det er en Overtrædelse af Straffeloven. Det er en Laden Loven sove, som jeg haaber ikke vil finde Billigelse hos ret mange her i Landet.

Der kan heller ikke være Tale om — og det paaberaaber Ministeren sig for øvrigt heller ikke —, at Paatalen skulde være forældet. Det er den ikke, idet Straffelovens § 66, som handler om Forbrydelsers Forældelse, udtrykkeligt siger, at de i Straffelovens 13de Kapitel omhandlede Forbrydelser ikke forældes, og det er netop de Paragraffer, jeg her har nævnt. Hvorfor skrider man da ikke ind? Hvorfor lader man saaledes Loven sove? Jeg kan ikke tro, at nogen skulde kunne lade sig berolige med, at det dog ikke er saa slemt, det, der er gjort. Det er virkelig en grov Forbrydelse, og det er en Forbrydelse, som kan ramme enhver af os. Det kan hælde enhver af os, at vi paadrage os Mistanke og komme for Retten, og jo mere uskyldig man er, desto mindre tilbøjelig er man til at finde sig i den Optræden, som Dommere ofte vise overfor sigtede, og desto mere tilbøjelig er man til at tage til Genmæle mod alt det, som danske Dommere pleje at tortere danske Arrestanter med. Det er efter min Mening en meget grov Forbrydelse, der foreligger. Hvad vilde der ske, hvis en sigtet, der blev pint og plaget af en Dommer, saaledes som vi have hørt Eksempler paa, slog Dommeren? Vilde man ogsaa lade det passere uden videre? Vilde man finde sig i det, uden at det blev paatalt? Nej, det vilde man ikke, Dommeren vilde straks falde over den ulykkelige, som saaledes havde forgrebet sig paa ham, og det burde han selvfølgelig ogsaa gøre, selv om den sigtedes Optræden noget kunde undskyldes. Han vilde straks skride ind og yderligere sætte Manden paa Anklage-